

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 5 czerwca 1946 r.

Nr 22

TREŚĆ:

DEKRETY:

- Poz.:** 139 — z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych 259
140 — z dnia 21 maja 1946 r. o postępowaniu przed władzą opiekuńczą 261

ROZPORZĄDZENIA:

- 141 — Ministra Komunikacji z dnia 28 stycznia 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Apropozycji i Handlu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Leśnictwa o uzupełnieniu regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych 265
142 — Ministrów: Poczty i Telegrafów, Skarbu i Administracji Publicznej z dnia 12 marca 1946 r. o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych 266
143 — Ministra Administracji Publicznej z dnia 29 marca 1946 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Chocznia w powiecie wadowickim, województwie krakowskim 266
144 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r. o organizacji urzędów zatrudnienia 266
145 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym 268
146 — Ministra Zdrowia z dnia 2 maja 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o utworzeniu Instytutu Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Akademii Lekarskiej w Gdańsku 269
147 — Ministra Administracji Publicznej z dnia 7 maja 1946 r. w sprawie przedłużenia terminu składania deklaracji wierności przez osoby wpisane do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub do grupy t. zw. „Leistungs-Pole“ 269
148 — Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 20 maja 1946 r. o przesyłkach listowych oraz telegramach i rozmowach telefonicznych w sprawie głosowania ludowego 269

139

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego dekretu są urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowej służby cywilnej, sędziowie, prokuratorowie oraz asesorowie i aplikanci sądowi, a nadto ci pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucji państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny i nie jest unormowany odmiennie w przepisach szczególnych.

2. Przepisy niniejszego dekretu nie dotyczą profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich oraz nauczycieli, jak również wojska i służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i Granicznej.

Art. 2. Stosunek służbowy i zasady zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych regulują przepisy prawne, obowiązujące w tym przedmiocie w dniu 1 września 1939 r. z późniejszymi zmianami, o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 3. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu zalicza się czas jego służby do dnia 1 września 1939 r., zaliczony lub zaliczalny według obowiązujących w tym przedmiocie przepisów prawnych.

2. Prawo do zaliczenia, określonego w ust. 1, traci funkcjonariusz państwowy, który nie zgłosił się ponownie do służby państwowej w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego dekretu lub od ustania przeszkody, uniemożliwiającej zgłoszenie się do służby.

3. Warunki i tryb zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Władza służbowa może według swobodnego uznania bądź przyjąć ponownie do służby zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego, bądź odmówić mu tego przyjęcia.

Art. 5. Odmowę ponownego przyjęcia zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego uważa się za zwolnienie go ze służby z zachowaniem nabytych przezeń praw emerytalnych, co nie wyłącza dopuszczalności pozbawienia go tych praw w całości lub w części orzeczeniem dyscyplinarnym.

Art. 6. Jeżeli wskutek zmiany w organizacji władz i urzędów nie ma właściwej władzy służbowej lub jej działalność nie została wznowiona, właściwym dla sprawowania czynności władzy służbowej jest Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Funkcjonariuszowi państwowemu ani jego rodzinie nie służy prawo do uposażenia za okres od dnia 1 września 1939 r. do dnia ponownego objęcia służby państwowej.

Art. 8. Funkcjonariuszowi państwowemu przyjętemu po dniu 22 lipca 1944 r. do służby na stanowisko, do którego przywiązana jest wyższa grupa uposażenia, bez zaawansowania go do tej grupy, może władza służbowa przyznać dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między grupą uposażenia posiadaną, a przywiązaną do spełnianej funkcji oraz przynależne do tej funkcji dodatki.

Art. 9. Pracownik kontraktowy, zajmujący stanowisko urzędnika lub niższego funkcjonariusza państwowego, jest traktowany na równi z funkcjonariuszem państwowym, mianowanym na stałe, pod względem obciążeń z tytułu podatków i innych opłat publiczno prawnych oraz korzystania ze wszelkich świadczeń z wyjątkiem emerytalnych.

Art. 10. W okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. właściwa władza naczelną może bez zachowania warunków i terminów, przewidzianych w odnośnych przepisach służbowych:

- a) zmienić grupę uposażenia i stanowisko służbowe funkcjonariusza państwowego,
- b) zwolnić go od egzaminu praktycznego,
- c) przenieść w stan spoczynku,
- d) zwolnić ze służby po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu z zachowaniem przysługujących praw emerytalnych.

Art. 11. Przepis art. 10 nie zwalnia od obowiązku uzyskania zgody Prezesa Rady Ministrów w przypadkach, w których ta zgoda jest wymagana odnośnymi przepisami prawnymi.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 29 grudnia 1945 r. Równocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia

1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszerogowania funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89).

2. Do czasu odmiennego unormowania pozostaje w mocy rozporządzenie Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90) wraz z późniejszymi jego zmianami.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajm

Minister Oświaty:

Czesław Wycech

w/z Minister Kultury i Sztuki:

Leon Kruczkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:

Wacław Ciszewski

Minister Apropowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi

i Handlu Zagranicznego:

Ludwik Grosfeld

w/z Minister Odbudowy:

Stefan Pietrusiewicz

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:

Franciszek Litwin

Minister Poczty i Telegrafów:

Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:

Stefan Matuszewski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski